

Barnes Blad

Lader de smaa Børn komme til mig! Marc. 10, 13-16.

WALTEBERG • GORRETT • ST. LOUIS

No. 9.

September 1877.

B. Marg.

At de Umyndiges og Diendes Mund skal du berede Lov. Matth. 21, 16.

Disse Frelserens Ord minder Eder om, at ogsaa I, kjære Børn, skulle og kunne berede Herren Lov; ja, naar al-lerede de Diendes Mund skal berede Ham Lov, hvormeget mere skulle I gjøre det, som nu allerede kunne læse om den kjære Frelser og hans store Kjærlighed til Eder. Mange af Eder mene maaste, at I ere altfor unge eller for enfoldige til paa nogen Maade at skulle kunne berede Herren Lov. Men dette er aldeles ikke Tilfælde. Enhver af Eder, kjære Børn, som læser eller hører dette, er gammel og forstandig nok. Men om I alligevel ikke gjøre det, saa maa det komme deraf, at I af Eders Forældre eller Andre, som skulde have undervist Eder om Frelseren, ikke tidlig eller flittig nok ere blevne underviste om Ham, eller at I ikke nøie nok have mærket Eder deres Undervisning.

Nu vil jeg, kjære Børn, fortælle Eder lidt om et Barn, paa hvilket ovenstaaende Frelserens Ord paa en herlig Maade

stadsfæstede sig. Hun hed Thora Josefine og var den yngste af 5 Søds-ter, et forstandigt og elskeligt Barn, som var Alles Yndling.

Især hang Moderens Hjerte ved hende. Skjønt Thora var et meget elskeligt Barn, saa viste dog den gamle Adam sig ogsaa hos hende derved, at hun forstod at benytte sig af Moderens altfor store Kjærlighed og Svagheder. Hun skjønnede godt, at Moderen kun vanskelig kunde negte hende Noget, hvorfor Faderen ofte sagde: "Du kommer til at skjæmme Thora bort." — Thora var i sin Barnlighed meget glad i Sang og Musik. Naar hun hørte Moderen spille, kom hun, selv om hun var ude og legte med de øvrige Børn, ind og satte sig paa en Stol ved Moderens Side og hørte til. Hun vilde da ogsaa gjerne have en Salmebog for at synge og sang da med af, hvad hun havde hørt, skjønt hun kun var 2½ Aar gammel. Hun sang da gjerne Salmen:

"Jeg er rede til at bede,
Hiertens søde Jesu, hør!"

(No. 179 i vor nye Salmebog), eller:
"Jeg ved et Land af idel Lys,
Hvor Sol gaar aldrig ned, osv.

Paa disse Salmer nynnede hun mere end engang. Hun ønskede ogsaa gjerne at være med i Kirken ved Gudstjenesten; men da hun var saa liden, saa kunne I nok skjønne, at hun vel ikke altid kunde være saa ganske stille. Den sidste Søndag, lille Thora levede her paa Jorden, var der Konfirmation, og hun vilde da ogsaa saa være med og love at ville være snil, hvilket hun ogsaa var.

Men strax hun kom hjem, maatte hun lægge sig og sov næsten hele Aftenen. Om Natten fik hun Feber, men sov dog det Meste af Natten. Allerede den følgende Dag kunde hun ikke mere ret bære Hovedet eller bevæge de øvrige Lemmer. Men tale kunde hun, og hun sandsede sig som sædvanligt. Hun syntes ikke at have store Smerter og laa for det meste stille og rolig og klagede sig aldrig. Kun, naar der røstes ved hende, ynkede hun sig noget.

Lægen blev hentet, og han erklærede, at det var Hjernen, som var angreben. Han tænkte nok, hun kunde komme sig igjen. Han forordnede Mediciner, som hun ogsaa fandt sig i at tage; men hun blev ikke bedre af dem. Den himmelske Læge Jesus havde bestemt det anderledes. Han vilde kalde hende til sig. Der mærkedes dog ingen synderlig Forandring med hende før ud paa Eftermiddagen Tirsdag, uden at hendes Stemme blev utydeligere.

I kunne vel tænke Eder, kjære Børn, at Thoras Moder blev meget bekymret, da hendes Dindling blev saa haardt syg, at hun frygtede: for at miste hende, hvilket hun dog syntes var mere end hun kunde bære. Ja, selv Tanken paa Muligheden af at miste hende, syntes allerede at ville overvælde hende. Faderen

søgte vistnok at trøste hende med, at Thora, om hun døde, vilde faa det saa saare meget bedre, og at Guds Vilje altid er den bedste. Men dette syntes ikke at finde Indgang hos den bekymrede Moder, og det saa ud til, at hun vilde komme til at blive meget ulykkelig, om hun mistede sin kjære Thora. Moderen var ogsaa selv noget daarlig, saa at hun meget af Tiden maatte holde ved Sengen. Genimod Aftenen Tirsdag, efter at den bekymrede Moder nogen Tid havde hvilet sig, kom hun hen til den Syges Leie og mærkede strax, at hun var bleven saa forandret og allerede var Døden nær.

Hvor forkræftet blev hun nu ikke, da hun ser Birkeligheden af det, som hun med saa megen Ængstelse havde frygtet for. Barnet havde for nogen Tid været stille, og Intet talt. Vinene vare allerede næsten brustne, saa at hun vel ikke mere kjendte sin kjære Mamma, som hun altid havde været saa glad i. Hun stred allerede med Døden. Lidt efter, at Moderen havde sat sig ved Thoras Leie, og den Syge, som før sagt, for nogen Tid ikke havde talt eller kunnet tale, siger hun dog nu: "J Jesu Navn". Disse Ord gjentager hun 2 til 3 Gange. Men da hun talte med noget svag Stemme, og Faderen, som var lidt fra Sengen, ikke nøie hørte Ordene, gaar han hen til Sengen, nævner den Døendes Navn og spørger hende, hvad hun sagde. Med klar tydelig Stemme siger hun da: "J Jesu Navn". Efter en liden Pause siger hun svagt: "Jeg kommer snart, jeg kommer snart." Disse vare Thoras sidste Ord. Hun laa da nogen Tid stille og udaandede derpaa stille og rolig. De kjære Engle, som paa Frelserens Befaling ventede paa hende, fik da lebsage hendes frigjorte Sjæl til Paradis.

🕒 Tirsdags Aften omtrent Klokken 7½ den 17de Juli 1877 døde lille Thora Josefine i en Alder af 2 Aar 7 Maanedes og 11 Dage.

Men hvorledes blev nu Thoras Moder tilmode, spørger du maasse, kjære Barn, da hendes kjære lille Thora døde saa pludselig og vandrede fra hende?

Jeg har allerede sagt Eder, at Frelserens Ord om de Umyndige og Diende stadfæstedes paa lille Thora. Da Moderen hørte det døende Barn udtale Ordene: "I Jesu Navn" og "jeg kommer snart", blev hun ligesom forvandlet. Hun blev derved kraftig styrket og trøstet, saa at hun ogsaa kunde udbryde: "Herrens Navn være lovet". Hvad Faderens Trøstegrunde ikke formaaede, udrettede Herren ved det døende Barns Mund.

Den paafølgende Fredag blev lille Thora begravet, ved hvilken Anledning en ikke ringe Del af Menigheden havde indfundet sig. Efterat Salmen: "Nu Gud sige Lov, at Stunden er fød og blid oprunden" var affunget og nogle Ord talte, blev Liget af 4 af Skolegutterne baaret under Skolebørnernes Sang til Kirken, hvor der taltes over de før anførte Ord: "Af de Umyndiges og Diendes Mund skal du berede Lov". Anledningen blev da ogsaa benyttet til at vise Forældrene, hvad de skyldte sine Børn, for at de skulle kunne berede Herren Lov, og hvorledes Børnene maa forholde sig for at efterkomme dette Guds Ord. Mange Dine vare fyldte med Taarer, hvorover vel de kjære Engle have glædet sig. — Saaledes beredte Herren sig Lov af lille Thora Josefine.

Men det var ogsaa noget Andet, jeg ved denne lille Fortælling gjerne vilde minde Eder om, kjære Børn.

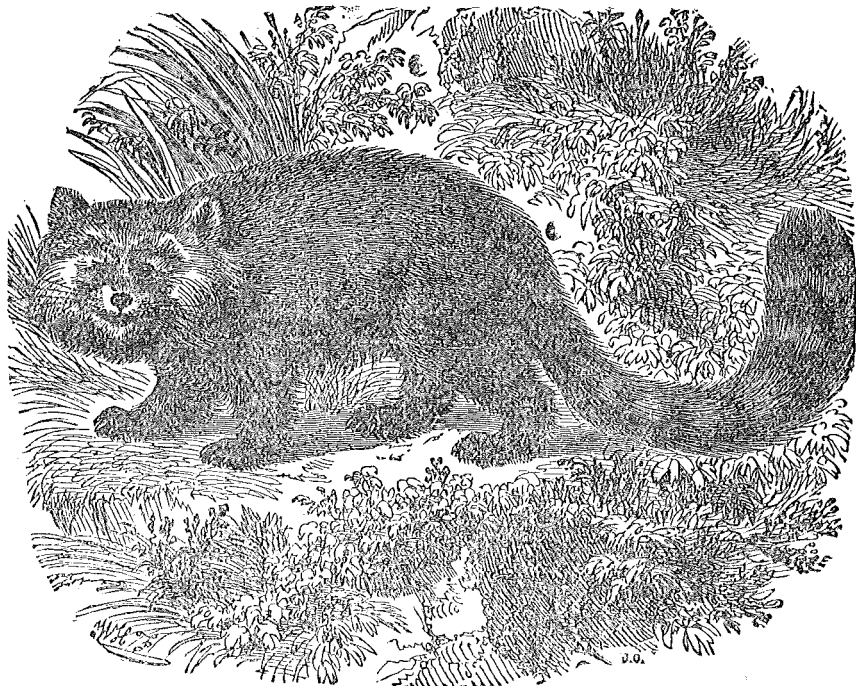
Jeg fortalte Eder, at Thora var den yngste af 5 Sødsfende; men hun var ogsaa efter sin Alder den største, sundeste, trivelligste, forstandigste og suilleste af dem og saaledes virkelig "Faders og Moders Glæde." Alligevel bleve hendes Dage kun faa; hendes Død kom tidligt, hastigt og uventet. I kunne da ogsaa

deraf lære, at om I nu ere store og stærke for Eders Alder, saa er dette ikke noget Bevis for, at I skulle leve længe og blive gamle her i Verden. Ere I afholdte af Eders Forældre, saa det vilde blive tungt for dem at miste Eder, kjende da ogsaa I Frelseren, saa I med Thora kunne vise dem hen til Ham for Trøst og Styrke? Og kunne de, om I ved en hastig Død berøves dem, da trøste sig med, at I ere faldne hos Gud? Dette kunne I ikke blive, uden at I kjende og elske den kjære Herre Jesum. Have nu ogsaa I Lyft til at høre og synge om det Land, hvor der er idel Lys, og ere ogsaa I flittige til at bede til den Herre Jesum, at I ogsaa maa faa komme til dette Land, at han vil ledsage Eder med sine hellige Engle, og at de ogsaa maa staa omkring Eders Dødsleie og vente paa at faa bære Eders Sjæle til Gud? Og I, som have yngre Sødsfende, omgaaes I ogsaa kjærligt med dem og lære dem at bede til den Herre Jesum og synge om ham? Eller ere I ukjærlige og flemme mod dem og tale og synge ondt og letfindigt for dem? Da berede I ikke Herren Lov, men forarge meget mere de Smaa, og over Saa danne raaber Frelseren Be, naar han siger: "Bed den, som forarger en af disse Smaa, som tro paa mig."

Nu, kjære Børn, kommer da ihu, at I ikke for bestandig skulle leve her paa Jorden, men at I maa dø, og at dette let kan ske meget snart. Været derfor kjærlige mod hverandre, medens I leve sammen, lydige mod Eders Forældre, frygter og elsker for Alting Gud, trøster Eder ved den kjære Frelser og Barneven, Jesum, beder flittig i barnlig Tro til ham, anvender Flid paa at lære ham bedre og bedre at kjende ved flittig at give Agt paa hans Ord, og hvad Eders Forældre og Lærere fortælle Eder om ham!

Th. J.

Badstebjørnen.

Her have I et ganske vellykket Billede af en fuldvoxen Badstebjørn; kun er Halsen bleven lidt for lang paa Billedet. Badstebjørnen bliver nemlig i Regelen noget over en Fod høj, omtrent 2 Fod lang foruden Halsen, der knapt naar en Fod i Længde. Den kaldes her "M a e o n". Den har Navn efter Bjørnen, fordi den ligner Bjørnen og ligesom denne gaar paa den hele Fodsaaale, der er nøgen under; dog er den meget mindre end Bjørnen, har en mindre plumy Bygning, finere Lemmer, længere Hale, spidsere Snude og større Dine og Øren. B a d s t e bjørn kaldes den, fordi den gjerne dytter sin Føde i Vand og gnider og vadsfer den mellem Forbenene. Skjønt den ynder Vandet, gaar den dog ikke gjerne saa dybt som til Halsen i samme, men undersøger først nøie dets Dybde, førend den betror sig til det.

Den findes kun i Amerika, én Art i Nordamerika, en anden i Sydamerika. Skove med Søer og Bække ere dens Ind-

lingsplads. Den klatter gjerne og skuler sig om Dagen i hule Træer eller paa Træstammer med tæt Lov, sover da gjerne, og gaar først, naar det mørkner, ud efter Næring. Denne bestaar af forskellige Slags Frugter, Smaadyr som Mus, Fugle, Fiske, Skildpadder og Østers, Fugleæg etc. Naar den æder, sidder den paa Bagbenene og betjener sig af Forbenene som Hænder.

Dens Skind er gulgraat og sortblandet; det er kostbart og bruges til Beltsværk, især Muffer og Kraver. Dens Kød skal være velsmagende.

Den er let at tamme og et muntert, underholdende Dyr; kun maa man ikke give den for stor Frihed, da den gjerne gjør dumme Streger. Alt omkring sig iagttager den nøie og undersøger det, naar det er muligt. Intet Kar og intet Laag er sikkert for den; sin Snude og sine Forpoter søger den at faa ind alle vegne. Den æder baade Hønsene og deres Æg,

under især Kjødspiser og søde Sager og har idetheletaget god Appetit.

I Syden er den ofte ude paa Østersfangst og vover sig ofte ved Ebetid temmelig langt ud imod Havet. Der gives der en ringere Sort Østers, de saakaldte Racoonsøsters, som den forstaar godt at aabne. Dog skal det hælde, at de i store Klumper sammenhængende Østers undertiden faa dens Poter sammenklemt mellem Skallene, og, kan den da ikke

snart faa dem ud igjen, drukner den, naar med den indrivende Flod Vandet stiger.

Med Hundene pleier den ofte godt Venstak og er altid oplagt til al lege. Er den i Fangenskab, søger den at finde paa alt Muligt for at fordrive Tiden: at binde Halm om Snuden, at lægge sig paa Ryggen med Hælen mellem Benene og tvinde Hø etc.

Dg forlad os vor Skyld, som og vi forlade vore Skyldnere!

I de 4 første Bonner have vi tilbedet paa og bedet om det, som er Herrens, os det Gode og da først og fremst tænkt hører til Hans Værelse (dit Navn, dit

Rige, d i n Bille"), de aandelige og himmelfste Gøder, dernæst i den 4de Bøn om de timelige Gøder, og der begynde vi med Ordet "o s", som saa gaar igjennem alle de følgende Bønner.

I de 3 sidste Bønner frabede vi os det Onde, og begynde da i den 5te Bøn med det største Onde, som ligger paa os, al den Skyld og Straf, vi have fortjent af Gud ved vore Synder. Om vi ogsaa høre til Guds troende Børn, synde vi dog daglig og maa af Hjertet hver Dag bede Gud forlade os vor store Skyld. Sværmeraandernes Lære, at nogle Mennesker kunne blive fuldkomne i dette Liv, er idel Bedrag. Netop fordi vor kjære Frelser kjender os bedre, end den klogeste Sværmeraand kjender sig selv, har han lært os daglig at bede ogsaa den 5te Bøn i Faldervor, og saaledes daglig at komme med den hovmodige gamle Adam til Kristi Kors, kjende vor Synd og Skyld, og hvorledes ogsaa vor bedste Gjerning er besmittet, og søge Naade. Alene naar Gud for Kristi Skyld dagligen forlader os alle vore Synder, have vi en god Samvittighed og behøve ikke ustadig og flygtende for Gud at vanke om paa Jorden, men tør trostigt nærme os Gud og glæde os i ham. Derfor siger ogsaa *Buchholz* er: "Gud give, at vi tyktes ligesaa ilde om os selv, naar vi leve, som naar vi dø, da vilde vi langt hjerteligere bede denne Bøn."

Men Herren har ogsaa lært os at gjøre dette Tillæg: "Som v g vi forlade vore Skyldnere." Naar Gud af Naade forlader os vor store Skyld, saa maa vi ogsaa af Hjertet forlade vor Næste den lille Skyld, han kan have til os. Vilde vi ikke gjøre dette mod vor Næste, men handle mod ham efter den strenge Ret, da lader Gud heller ikke Naade gaa for Ret imod os, men straffer os, som vi saa vel har fortjent det. Derfor maa I, kjære Børn, være forsonlige og velvillige mod hverandre, ogsaa

mod Eders værste Fiende; han har dog syndet meget mindre mod Eder, end I mod Gud. "Saaledes skulle vi," siger Luther, "blive i Fromhed og ikke lade Andres Dndsfab forlede os til ogsaa at blive onde. Kristne skulle sige: Du er en Tornebuss og har sticket mig; men for din Skyld vil ikke jeg ogsaa blive en Tornebuss, men i din Nød gjøre dig alt Godt, dertil bede Gud, at han vil tilgive dig Saadant og gjøre dig fra en Tornebuss til en skøn, frugtbar Vinstok."

Til den femte Bøn maa vi først have et Hjerter fuldt af *T r o*, men dernæst ogsaa et Hjerter fuldt af *K j æ r l i g h e d*. "Jeg kan først sove da, naar jeg har to gode Venner hos mig," sagde en Mand. "Den ene er min *H e r r e J e s u s*, som jeg omfavner med min høire Arm (Troens Arm), og som jeg lader tilgive mig mine Synder. Den anden er min *N æ s t e*, som jeg omfavner med min venstre Arm (Kjærlighedens Arm), og saa tilgiver jeg af Hjertet dem, som have fortrønet mig, jeg ihukommer i min Bøn ogsaa de Fattige, Syge, Fanguer, Anfegtede og ensler, at Gud maatte sende dem Trost og Hjælp." Gjører ogsaa I saa, kjære Børn, og I skulle trykkelig sove og hvile i Jesu Arme.

En underlig Præst.

(Efter det Tydske.)

Ja, den gamle Præst havde sine Egenheder. Især kunde han ikke taale, at Folk saa ofte talte om, at Veiret var slemt og stygt. Det, syntes han, var som at ville mestre Vorherre.

Engang bød nogle Storfolk ham til sig i Anledning af en Familiehøitid. Dagen kom med Storm og Regnskyl, og man ventede ikke at se Gamslingen; thi han vilde ikke kjøre i Bogn, og til at gaa syntes Veiret dem altfor slemt. Kort før Middag kom han dog, rigtignok gjennemblødt til Skindet. Folkene i Huset glæ-

dede sig meget ved at se ham, men undrede sig over, at Gamlingen havde prøvet sig ud i et saadant affyreligt Veir. Saa fik han tørre Klæder og sad snart i den koselige Dagligstue. Der begyndte Konen atter at klage over, at der netop den Dag skulde komme et saa elendigt Veir. Præsten mente, at ogsaa saadant Veir var godt, at ogsaa Storm og Regn havde sin Nytte, saa man ikke burde klage. Men Gæsterne holdt med Værtinden og paaftod, at det var et rigtig Hundevair. Endelig satte man sig tilbords, og Præsten fik Værelsdøren ligeoverfor Værtinden. Da Suppen var sat omkring, og Præsten havde smagt paa den, greb han vrangent og sagde ved sig selv, dog saa høit, at Alle kunde høre det: "Elendigt Stof," lagde Skeeen ved Siden af Tallerkenen og lod de Andre spise. Værtinden blev ganske rød og slap i sin Bespisselse Skeeen. Men saa tænkte hun: "GamleFolk blive ofte underlige," og Alle lod, som om de Intet havde hørt. Saa kom den næste Ret. Gamlingen forsynte sig godt, smagte paa, men lagde strax Kniv og Gaffel fra sig med de Ord: "Dette er dog bare Hundemad!" Nu brast Værtindens Taalmodighed, og hun mente, at Præsten maatte være altfor vanskelig og forvænt, siden Intet var godt nok for ham. Da lo Gamlingen og sagde: "Nu har jeg fanget Dem, naadige Fru, og nu skal De ikke slippe væk. De føler Dem krænket ved, at jeg dablede et Par Retter, som ikke engang De selv, men Deres Koffkepige har tillavet, og jeg skulde finde mig i, at min kjære Herres Veir saaledes bliver gjen-nemheglet? Jeg haaber, at De lagde Mærke til, at jeg brugte netop de samme Ord om Retterne, som I brugte om Veiret." Da rakte Værtinden den gamle Præst Haanden over Bordet og sagde: "Jeg beklender mig skyldig og takker for den naadige Straf." Saa blev der en glad Stemning, og Gamlingen tog godt

til sig af "det elendige Stof," thi det var i Virkeligheden alt Andet end — "Hundemad." Kjære Ven! føler du dig trus-fen?

Bedstemoders Søndagsstole.

Den gamle fromme S c r i v e r fortæller: Jeg kjender en fornem gudsfrygtlig Familie, som ikke let vil glemme en gammel from Bedstemoder. Denne gamle Kvinde var prøvet ved meget Kors og havde i Kristendommen og ellers megen Erfaring. Blandt Andet var dette en af hendes Beskæftigelser, at hun, især om Søndagen, forsamlede om sig sine Børnebørn, hvoraf hun havde ret mange, og begav sig med dem ind i et Kammer og der forsamlede sig med dem. De maatte da lege sammen i hendes Nærværelse, hun forestod Legen og gav noie Agt paa, hvorledes Børnene forholdt sig derved, hvad for Dyder eller Laster derved kom tilsyne hos Børnene, roste hine, men straffede venligt deres Feil. Saa vidste hun at fortælle dem om, hvorledes det var gaaet baade fromme, gudsfrygtige og lydige Børn og onde, ugudelige og ulydige. Hun forstod ogsaa at anbringe alleflags gode Lærdomme under Leg og Sagn og ved saadan sød Hønning at indprænte Børnene dem. Hun vovede ogsaa Børnene med Gaader i det samme Stue. Hun spurgte: Hvad er sødere end Sukker og Hønning? og lærte Børnene at svare: Guds Naade og Kjærlighed og den Helligaands Trost. — Hvad er det bedste Smykke? Den Herres Jesu Nærfærdighed og dernæst en dydig, hellig Wandel. — Hvad er den bedste Skat og Rigdom? Guds Forsorg og Belsignelse. — Hvad er den største eller højeste Være? Barnekaar hos Gud, eller at være et Guds Barn. — Hvilket er det lykkeligste Ægteskab? At være forælet med den Herre Jesus i Troen. — Hvad er den største Lykfelighed i Verden? At

leve i den Herres Jesu Samfund og Kjærlighed. — Hvem bør agtes høiest, et rigt, men ondt Barn, eller et fattigt, fromt Barn? Det fromme; thi om det er fattigt, saa har det dog Gud til Fader og Forsørger. — Har en from og gudfrygtig Pige ikke større Løn end den, Herren og Fruen giver hende? Hun har den bedste Løn at vente af den Herre Jesus, som antager hendes troe Tjeneste og villige Lydighed, som om den var bevist ham selv.

Fremdeles begyndte hun, da hun havde en meget behagelig Stemme, at synge aandelige skønne Sange med Børnene, og lærte dem, hvorledes de skulde synge rent, langsomt og tydeligt m. M. Dette var en skøn Tidsfordriv for en gammel Bedstemoder. Er jeg rigtig underrettet, saa blev hun, efterat hun engang netop havde havt saadan sin Glæde med Børnene, truffet af et mildt Slag, hvoraf hun strax efter salig hensov.

Storfrøderen.

To Mand, Josef og Andreas, stode og lænede sig til Haveporten.

"Se disse Kaalhoveder!" sagde Josef. "De ere store; jeg kan ikke mindes, at jeg nogenstunde har seet nogen saa store."

"O," svarede Andreas, som var en Praler, "de ere ikke værd at tale om. Paa mine Keiser saa jeg engang et Kaalhoved saa stort som Præstegaarden der henne."

Josef, som var en Smed af Haandværk, svarede: "Det vil sige meget; men jeg arbejdede engang paa en Kjedel, som mindst var ligesaa stor som Kirken."

"Hvad er det, du siger?" raabte Andreas. "Kan du da forklare mig, hvad man vilde bruge en Kjedel af en saa umaadelig Storrelse til?"

"Man vilde fuge dit Kaalhoved i den," svarede Josef.

Andreas blev noget forvirret og beskaemet. Efter en liden Pause sagde han: "Jeg ser, hvor du vil hen, Josef. Jeg tilstaar, at jeg pralede; og jeg tror, det er bedre at følge dit Bink og holde sig til Sandheden."

Regnespøkke.

"Hvor gammel er din Fader?" spurgte Karl Frits. "Netop 4 Gange saa gammel, som jeg er," svarede Frits. "Ja, hvor gammel er du da?" spurgte Karl igjen. Frits svarede: "Min ældste Broder Johannes er 20 Aar gammel, Jakob, min anden Broder, er 17, Søster Anna er 11, Broder August er 7 Aar og min yngste Broder Wilhelm er 5 Aar gammel. Min Alder er netop Femteparten af alle de Andres Alder tilfammen. Saa kan du selv finde ud, hvor gammel min Fader er."

Gaade.

Konge er jeg i et mægtigt Rige,
Der vidt sig strækker over Verden ud.
Selv de Mægtigste for mig maa vige
Og uden Ophold lyde mine Bud.

Men en Storre maa dog selv jeg tjene,
Som engang lægger Alting under Fod.
Hold dig trofast du til denne Ene,
Da kan du møde mig med freidigt Mod!
C. M. Svistendahl.

Oplysning paa Gaaden i No 8.
Dug, Gud.

"Børneblad"

1ste Aargang, 1875, indbundet

faaes fuldstændig for . . . . 40 Cents.
No. 2—12 indb. " . . . . 30 —

"Børneblad"

2den Aargang, 1876, indbundet

faaes fuldstændig for . . . . 45 Cents.

NB. Begge Aargange sendes porto-
frit for denne Pris; Agenter erholde 10
pCt. Rabat, og i Pakker paa over 10 Eypkr.
20 pCt. Rabat.

"Børneblad"

3die Aargang, 1877

koster pr. Eypkr. . . . . 35 Cents.

Agenter, der selv holde Navneliste over de

enkelte Abonnenter, erholde Bladet

3 Pakker paa fra 5—9 Eyp. efter 30 Cts. pr. Eyp.

— " " 10—49 " 25 " —

— " " 50 og derover " 20 " —

Betalingen erlægges forskudt.

Adresse: J. B. Frich,

Dr. 151, La Crose, Wis.